

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. [REDAKCE] a soudců JUDr. [REDAKCE] a Mgr. [REDAKCE], Ph.D., v právní věci žalobce **RNDr. [REDAKCE]**, narozeného dne 21. června 1952, bytem v Praze 11, Nechvílova č. 1836/19, zastoupeného Mgr. [REDAKCE], LL.B., advokátem se sídlem v Praze 10, Francouzská č. 299/98, proti žalovanému **Atelier SVATOPLUK, o. p. s.**, se sídlem v Litni, Náměstí č. 71, IČO 24229610, zastoupenému JUDr. Ing. [REDAKCE], advokátem se sídlem v Praze 1, Široká č. 36/5, o 66 087 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. 18 C 40/2021, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. srpna 2022, č. j. 102 Co 13/2022-335, tak to :

- I. Dovolání žalovaného **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Stručné odůvodnění (§ 243f odst. 3 o. s. ř.):

Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Podle ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. lze dovolání podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci; dovolání nelze podat z důvodu vad podle § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř.

Dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2022, č. j. 102 Co 13/2022-335, není podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné, neboť dovolatel v něm uplatnil jiné dovolací důvody než ten, který je – jako jediný přípustný – uveden v ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř., a z jeho námitek nevyplývají žádné rozhodné právní otázky, na jejichž vyřešení by záviselo napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř.

Dovolatel v dovolání sice namítá, že „odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu a věc nesprávně právně posoudil, když věc posoudil odchylně/rozporně oproti rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 20. 12. 2012,

sp. zn. 21 Cdo 3989/2011, ze kterého vyplývá, že (i) vznik práva na mzdu, plat či odměnu z dohody je podmíněn faktickým výkonem práce, nikoli pouhou existencí pracovního poměru, a že (ii) kdyby zaměstnavatel unesl své břemeno tvrzení i důkazní břemeno o tom, že zaměstnanec podle evidence pracovní doby v rozhodném období nepracoval, vystává tím pro zaměstnance – má-li mít ve sporu úspěch – povinnost tvrzení, že evidence odpracované doby vedená zaměstnavatelem neodpovídá skutečnosti a že opravdu vykonal pro zaměstnavatele práci, a povinnost označit důkazy potřebné k jeho prokázání“. Přehlíží však, že odvolací soud ze závěrů vyjádřených v tomto rozsudku dovolacího soudu, na které v odůvodnění svého rozsudku sám poukázal (srov. zejména body 9 a 10 odůvodnění dovoláním napadeného rozsudku), vycházel, avšak že po provedeném dokazování (na rozdíl od dovolatele) vzal za prokázáno, že žalobce pro žalovaného v období od 1. 9. 2017 do 14. 3. 2018 vykonával (v souladu s pracovní smlouvou a s dosavadním obvyklým způsobem) práci (srov. body 16 a 17 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu), a – vycházejíc z tohoto svého skutkového zjištění – dospěl k závěru, že žalobce má za uvedené období právo na mzdu, přičemž dodal, že s ohledem na zdravotní postižení žalobce (a žalovaný ho s vědomím tohoto postižení a právě pro ně zaměstnal) by v případě změny dosavadního způsobu vykonávání pracovní činnosti bylo jistě potřeba asistence a pomoci ze strany žalovaného, ke které se zavázal v pracovní smlouvě a za kterou nelze považovat v posuzovaném období sporadické e-mailové dotazy nebo pokyny.

Přestože tedy dovolatel v dovolání uvádí, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (že odvolací soud dospěl „k nesprávnému závěru, když posoudil, že žalobce má právo na mzdu, neboť pro žalovaného v období od 1. 9. 2017 do 14. 3. 2018 vykonával – v souladu s pracovní smlouvou a dosavadním obvyklým způsobem – práci“) a že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, ve skutečnosti je podstatou jeho dovolání nesouhlas se skutkovými zjištěními, na nichž odvolací soud založil svůj (právní) závěr, že žalobce má právo na mzdu (zejména se skutkovým zjištěním odvolacího soudu, že žalobce vykonával pro žalovaného v období od 1. 9. 2017 do 14. 3. 2018 práci).

Dovolatel pak v dovolání předestírá vlastní skutkové závěry, že žalobce žádnou práci pro žalovaného prakticky nevykonal, že „těžko lze z pohledu žalovaného hovořit o dosavadním obvyklém způsobu výkonu práce i v rozhodném období“, že komunikaci s žalovaným jakožto svým zaměstnavatelem se žalobce vyhýbal a byl pro žalovaného nekontaktní a že „těžko mohla být evidence odpracované doby vedená žalovaným pro žalobce jiná než nulová“, na nichž pak buduje své vlastní (od soudů odlišné) právní posouzení věci.

Správnost skutkového stavu věci zjištěného v řízení před soudy nižších stupňů však nelze v dovolacím řízení probíhajícím podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2013 důvodně zpochybnit. Dovolací přezkum je totiž ustanovením § 241a odst. 1 o. s. ř. vyhrazen výlučně otázkám právním, a proto ke zpochybnění skutkových zjištění odvolacího soudu nemá dovolatel k dispozici způsobilý dovolací důvod; tím spíše pak skutkové námitky nemohou založit přípustnost dovolání (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 29 Cdo 4097/2014, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2021, sp. zn. 21 Cdo 3088/2020). Při úvaze o tom, zda je právní posouzení věci odvolacím soudem správné, Nejvyšší soud vychází (musí vycházet) ze skutkových závěrů odvolacího soudu, a nikoli z těch skutkových závěrů, které v dovolání na podporu svých právních argumentů nejprve zformuluje sám dovolatel (srov. například odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2006, sp. zn. 29 Odo 1203/2004, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. 29 Cdo 3829/2011).

Dovolací soud přitom v projednávané věci neshledal ani extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a z nich učiněnými skutkovými závěry odvolacího soudu, ani znaky nepřijatelné libovůle při hodnocení důkazů.

Poukazuje-li dovolatel na závěr dovolacího soudu uvedený v jeho rozsudku ze dne 20. 12. 2012, sp. zn. 21 Cdo 3989/2011 (uveřejněném pod č. 46/2013 Sb. rozh. obč.), že „kdyby zaměstnavatel unesl své břemeno tvrzení i důkazní břemeno o tom, že zaměstnanec podle evidence pracovní doby v rozhodném období nepracoval, vyvstává tím pro zaměstnance – má-li mít ve sporu úspěch – povinnost tvrzení, že evidence odpracované doby vedená zaměstnavatelem neodpovídá skutečnosti a že opravdu vykonal pro zaměstnavatele práci, a povinnost označit důkazy potřebné k jeho prokázání“, pak dovolacímu soudu z obsahu dovolání není zřejmé, v jakém smyslu se měl podle názoru dovolatele odvolací soud v projednávané věci od tohoto závěru dovolacího soudu odchýlit, bylo-li v projednávané věci zjištěno, že žalovaný (v rozporu s ustanovením § 96 zákoníku práce) nevedl u žalobce evidenci pracovní doby, a nemůže-li tedy pro zjištění, zda žalobce vykonával pro žalovaného v době od 1. 9. 2017 do 14. 3. 2018 práci, sloužit jako důkaz evidence pracovní doby žalobce.

„Žádá-li“ pak dovolatel „z opatrnosti“ dovolací soud, aby napadené rozhodnutí odvolacího soudu „přezkoumal v souladu s ustanovením § 242 odst. 3 o. s. ř. a přihlédl též k vadám uvedeným v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř.“, neboť „má za to, že řízení je stíženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci“ (namítá-li, že „soud prvního stupně nebyl správně obsazen, když zřejmě změna senátu neproběhla zcela v souladu s pravidly pro ustanovování přísedících, které tvoří přílohu č. 2 rozvrhu práce na rok 2022, platného od 1. 2. 2022“, a že „zjevně nebyl dodržen“ procesní postup podle § 119 odst. 3 o. s. ř.), pak nebere náležitě v úvahu, že ani vady řízení (včetně těch, které jsou uvedeny v § 229 odst. 1 o. s. ř.) nejsou způsobilým dovolacím důvodem podle ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. a nemohou (samy o sobě) založit přípustnost dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu. K vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, sice dovolací soud – jestliže k nim skutečně došlo – podle ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. přihlíží, avšak jen tehdy, je-li dovolání přípustné; tento předpoklad ovšem v projednávané věci – jak vyplývá z výše uvedeného – splněn není.

Namítá-li žalovaný nesprávnost závěru odvolacího soudu o tom, že řízení u soudu prvního stupně jím uplatněnými vadami netrpělo, postrádá jeho dovolání v této části náležité vymezení předpokladů přípustnosti dovolání ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, které bylo uveřejněno pod č. 4/2014 Sb. rozh. obč., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. 29 Cdo 3032/2013, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2013, sen. zn. 29 NSČR 55/2013, které bylo uveřejněno pod č. 116/2014 v časopise Soudní judikatura, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2488/2013). Skutková námitka, že po změně obsazení soudu prvního stupně nebyli noví přísedící s obsahem spisu „prakticky vůbec seznámeni“ a „o dané věci zjevně ničeho nevěděli“, přípustnost dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, který (na základě obsahu protokolu o jednání ze dne 8. 2. 2022) vycházel z toho, že předsedkyní senátu soudu prvního stupně byl na začátku jednání „stručně zopakován dosavadní průběh řízení“, založit (z důvodů uvedených výše) nemůže.

Nejvyšší soud České republiky proto dovolání žalovaného podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se neodůvodňuje (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 14. 3. 2023

JUDr. [REDACTED] v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: [REDACTED]